

Fran Herbelo. Sen título. 2005

A lebre que corre polo sangue
envellece
pero eu aínda non rematei de medrar

cando ela morra unha nova ocupará o seu oco
escavarei un hipoxeo
medrarán as hedras e os lirios.

Doce exemplares farían falta
veloces e tímidas
para cubrir a liña dunha vida
o reflexo da ventá neste ollo azorado

tamén un salto

a resistencia da estribeira

ningún epílogo.

E se na casa non se cazaba por que non deixei de oír disparos?

a pota ferve
o vidro ampea
as burbullas son promesa dunha esfoladura.

Acaso non sentides tamén vós o tremor na pupila?
Acaso algunha vez non fostes tamén vós
unha fonte común de carne,
un corazón cinético acurralado nun xestal?

Antía Otero